

Cikzore

Glasiło Crvene inicijative Kragujevac

Broj 17

O KOSOVSKOM PITANJU

Nacionalna pitanja su, ne samo na Balkanu, igrala značajnu ulogu u revolucionarnim i društvenim procesima uopšte. Pravilno postavljanje prema određenom nacionalnom pitanju suštinsko je za razvoj revolucionarnog pokreta. Cilj izlaska u javnost sa stavom po ovom pitanju nije pokušaj da se „savetuju“ buržoaske elite koje vladaju u Beogradu, Prištini, Briselu, Moskvi ili Vašingtonu, već postavljanje jedne strateške linije koja treba da omogući da se u perspektivi prevaziđe sadašnje stanje produženog konflikta od koga imaju korist mnogi faktori, ali ne i najširi narodni slojevi koji naseljavaju Balkan.

Od početka raspada jugoslovenske državne zajednice, na prostoru njenih republika došlo je do uspona nacionalističkih ideologija, kao objedinitelja više reakcionarnih tendencija – konzervativnih, klerikalnih, kapitalističkih i tako dalje. Prvo, šta je nacionalizam? Nacionalizam je ideološka tendencija koja je element različitih buržoaskih političkih ideologija. Tu se tumači svet kroz prizmu etničke pripadnosti i pripada takozvanim „građanskim“ odnosno kapitalističkim ideologijama, jer nacija kao etnička formacija nastaje sa nastankom kapitalizma. Nacije, kao etničke formacije, ne postoje pre kapitalizma, nego narodi. Između naroda i nacije nema znaka jednakosti, ali nacionalisti to namerno, ili zbog limita svoje ideologije, ne žele da shvate. Nacionalizam zagovara zajedništvo interesa u okviru jedne nacije, što u praksi znači da se od potlačenih slojeva stanovništva, od

eksploatisanih klasa, očekuje da podržavaju interes vladajuće klase koja ih izrabluje.

Pomenuti raspad i rat koji ga je pratio jesu ideološki opravdani i pokriveni nacionalizmima – srpskim, hrvatskim, slovenačkim, bošnjačkim, crnogorskim, makedonskim i albanskim. Za sve pomenute nacionaliste, iako u svakoj prilici pokušavaju da ispolje mržnju i neprijateljstvo jedni prema drugima, najveći protivnik jeste ideja zajedništva, ravnopravnosti i saradnje.

Od svih nacionalističkih sukoba, u Srbiji u kojoj mi delujemo kao kolektiv, takozvano kosovsko pitanje zauzima najvažnije mesto. Da bismo objasnili svoj stav, koji je dosledno internacionalistički, krenućemo od cilja kome težimo: naš cilj jeste uspostavljanje socijalističke zajednice naroda na Balkanu. Da bismo se kretali ka tom cilju, mi prvo moramo da se borimo protiv nacionalističkih uskogrudosti, suženja svesti i sukoba koje neprestano generiše.

Ovo nije nov problem za komunističke organizacije na Balkanu; pored toga što već tri decenije nacionalizam predstavlja osnovnu ideologiju vladajućih elita u državnim tvorvinama nastalim na razvalinama jugoslovenske zajednice, takođe imamo mnogo primera iz prošlosti u kojima je pravilan odnos prema ovom pitanju bio od odlučujućeg značaja za razvoj revolucionarnog procesa. Najznačajniji primer, naravno, jeste odnos KPJ i NOP za vreme Narodnooslobodilačke borbe, kojima je pravilan odnos prema nacionalnom pitanju bio ključ ka pobedi u ma-

sama, a samim tim i na bojnom polju.

Dakle, kakav je naš odnos prema takozvanom kosovskom pitanju? Prvo, upravo je kosovsko pitanje jedan od pravih primera dokle dovodi nacionalistička i diskriminatorna politika. Prvo je, devedesetih godina XX veka, beogradska nacionalistička klika uvela svojevrstni aparthejd na Kosovu zabranivši Albancima kupovinu nekretnina, takođe političkim merama i pritiscima, kako od vlasti, tako i od albanskih nacionalista kojima je ova vrsta tenzije pogodovala, došlo je do masovnog otpuštanja i/ili napuštanja radnih mesta od Albanaca, što je otvorilo put ka nacionalnoj homogenizaciji i radikalizaciji unutar albanskog političkog tela.

Ovakvu situaciju je, naravno, iskoristio imperijalizam koji se uklinio i vojno i politički nakon vojne intervencije i tako postao presudan faktor, ne samo u glavnim političkim tokovima, nego i u odnosima između novonastalih državnih entiteta. Zato danas imamo situaciju u kojoj Srbi i Albanci trče i lete u Brisel i Vašington da bi razgovarali, i to pod prisilom, o svojim problemima.

Nakon pomenute vojne intervencije, albanski nacionalistički ekstremisti su iskoristili situaciju za sebe i nasiljem promenili etničku strukturu na Kosovu, kojom prilikom je došlo do pregrupisanja srpske zajednice i praktičnog nestanka romske zajednice sa Kosova. Smatramo da ovaj problem nije manji od nasilja koji je devedesetih godina trpela albanska nacionalna zajednica.

U tom svetlu, za kakvu konkretnu politiku se mi zalažemo, imajući u vidu kako tešku noviju istoriju, tako i cilj ka kome težimo?

Prvo i osnovno, politika koju forsiraju zapadni centri moći, a koju podržavaju određene organizacije sa Balkana, naravno i iz Srbije, o neophodnosti priznavanja državnosti Republike Kosovo jeste faktički nerealna;

Kosovo nije država, već protektorat i to je pravo faktičko stanje. Priznanje države u ovom slučaju ima prosti simbolički značaj, ali nema realni. Smatramo da je bitno da se to i kaže, jer da bismo vodili ispravnu politiku, moramo pravilno analizirati i procenjivati situaciju.

Sa druge strane, treba oštro napadati i osuđivati sve agresivne, provokatorske, šovinističke i ekspanzionističke politike koje postoje unutar srpskog etničkog prostora.

Mi smatramo da je prvi korak ka stvaranju ravnopravne balkanske zajednice da se revolucionari, komnisti i progresivni ljudi uopšte, obračunaju pre svega sa nacionalizmom većinskih nacija na teritoriji na kojoj žive. Prvi zadatak srpskih komunista i revolucionara jeste da se obračunaju sa srpskim nacionalizmom; albanskih sa albanskim, hrvatskih sa hrvatskim i tako dalje. Dakle, mi osuđujemo svaku politiku koja zagovara povratak Kosova pod suverenitet beogradske političke elite. Osuđujemo svaku politiku namerne i nasilne izmene etničkog sastava.

Mi smo, da se vratimo principu, za zajednicu između Srba i Albanaca na Kosovu na ravnopravnim, federalnim osnovama između Srbije i Kosova pre svega. Kosovo tu, umesto problema, može biti jedno od rešenja. Smatramo da je pravilno da se u ovom trenutku svako bori za poraz „svoje“ nacionalne ideologije i nacionalističkih politika. Takođe je neophodno da nađemo snage za osudu zločina i zločinaca koji dolaze iz „sopstvenih“ redova. Takva politika jeste ne samo moguća, već je i neophodna. Uprkos težnjama i nadama nacionalista sa obe strane, oni se moraju pomiriti sa tim da srećom nije moguće da dođe do istrebljenja ili proterivanja celog jednog etnosa sa tog prostora i jedino rešenje jeste pronalaženje načina za suživot, kakav je inače postojao većim delom zajedničke istorije ove dve zajednice.

Isto tako, kao jedan od preduslova, zalažemo se za povratak izbeglih i prognanih u kuće u kojima su živeli pre rata. U tom smislu treba osuditi i imperijalističke snage pred čijim očima i uz čiju podršku su šovinisti napadali i proterivali manjine – srpsku, romsku, jevrejsku, goransku i tako dalje.

Da bi sve ovo o čemu govorimo uopšte bilo moguće potrebno je poraziti dve politike: nacionalističku politiku sukoba i imperijalističku politiku dominacije koja sukobe raspiruje i zloupotrebljava. Kada albanske mase shvate da im na putu prave nezavisnosti stoji upravo zapadni imperijalizam koji je prvo viđen kao spasilac, i kada te mase počnu borbu protiv tog imperijalizma, smatramo da je dužnost komunista iz Srbije da pomognu albanskim masama u toj borbi.

Da zaključimo: srpski, albanski, hrvatski, bošnjački, crnogorski, makedonski i drugi balkanski narodi mogu živeti u jednoj državi, samo ako je to ujedinjeni Balkan. Tačnije, „nacionalna pitanja“ mogu biti rešena porazom nacionalistkih politika, svih odjednom zajedničkom akcijom ujedinjene borbe protiv mržnje i ugnjetavanja.

Protiv „razgraničenja“ i podela!

Živela zajednica ravnopravnih naroda!

Protiv nacionalističke mržnje!

Progon komunista u Španjolskoj

Španjolski sud osudio je prošlog tjedna petero članova Marksističko-lenjinističke partije Komunističke obnove na zatvorske kazne između 6 mjeseci i tri i pol godine. Koji je njihov “zločin”? Borba protiv tzv. Islamske države na strani sirijskih Kurda. Paradoks je da su članovi ove stranke išli kao dobrovoljci u borbu protiv terorizma da bi ih španjolska država osudila pod lažnim optužbama za terorizam.

Iako je većina optužbi pala na sudu, ipak su osuđeni u sklopu opće kampanje u Španjolskoj protiv borbene ljevice, koja posljednjih godina obuhvaća i društvene aktiviste, sindikaliste i političke glazbenike. Španjolska ima najrepresivnije zakone u EU i najveći broj političkih zatvorenika, što je ostavština nikada do kraja rasformiranog

sustava fašističkog diktatora Francisca Franca. Istog dana kada je objavljena presuda, stotine ljudi prosvjedovalo je protiv odluke u desetak gradova diljem zemlje.

U pismu prije odlaska u zatvor, generalni sekretar Roberto Vaquero svojim je drugaricama i drugovima napisao: “Odlaskom u zatvor nastavljam kao i obično, i suočavam se sa svim u skladu s komunističkim integritetom. Nastavit ću se boriti najbolje što mogu jer naša predanost cilju je doživotna... Najteže je uništiti one koji se nisu spremni predati, a moje drugarice i drugovi su već pokazali da neće odustati. Budimo i dalje izvor nade za narod i straha za neprijatelje”.

Preuzeto sa stranice Crvene akcije

SAOPŠTENJE

Crvena Inicijativa poziva sve na solidarnost sa ljudima kojima se sudskim nalogima za iseljenje uz predstavnike državnih institucija i policije preti nasilnim izbacivanjem na ulice.

Podržavamo rad grupe „Združena akcija Krov nad glavom” na aktivnostima protiv svih prinudnih iseljenja. Aktivisti i aktivistkinje ove grupe su od strane bahatih pripadnika policije koji su odbijali da se legitimišu bacani licem na zemlju, maltretirani su i privođeni pod pretnjama da im sleduju krivične prijave. Oni su uz podršku okupljenih mirnim i nenasilnim putem, izražavajući nezadovoljstvo, više puta sprečili nasilna iseljenja ljudi, čitavih porodica koje zbog bezobzirnosti nadležnih institucija treba da ostanu bez krova nad glavom.

Koristimo priliku i da javnost obavestimo o tome da društvenim medijima kruži lažna informacija da se iseljenja izbeglica u ulici Ustanička 244g vrše iz razloga kako bi se navodno uselili migranti, odnosno izbegli sa Bliskog Istoka, Srednje Azije i Afrike.

Pozivamo sve ljude da se priključe borbi protiv siromaštva i beskućništva, jer je osnovno pravo imati krov nad glavom.

Svako kome privatni izvršitelj preti iseljenjem ili ima informacije o zakazanom iseljenju treba da se javi na broj - 061 2861733.

**SPREČIMO PROGON PROGNA-
NIH!**

CENA VODE I UNIVERZALNO LJUDSKO PRAVO

Nakon što je Odbor Evropskog parlamenta za zaštitu okoline odbacio zahtev inicijative Right2Water, koju je inače potpisalo 1,6 miliona građana EU, i odbio da pijaću vodu prizna kao univerzalno ljudsko pravo, predstavnici organizacije EPSU rekli su da će nastaviti borbu do konačnog odobrenja teksta na sednici zakazanoj u Strazburu između 22. i 25. oktobra. O rezultatima glasanja sa ove sednice Evropskog parlamenta u međuvremenu zakazane za 23. oktobar još uvek nema ni jedne jedine vesti, pa ni o njenom eventualnom odlaganju.

Da bi se ovo “nep priznavanje” vode kao zajedničkog i univerzalnog dobra opravdalo, Evropski parlament zabranio je da u neposrednoj blizini izvora budu zagađivači, posebno olovom, perfluoroalkilom (PFAS) i štetnim bakterijama. Građani EU podstiču se da vodu piju iz slavine kako bi se sada flaširana voda potisnula, čak i u restoranima, što bi navodno rešilo problem plastičnih boca. Tako u Lajpcigu, u nekoj najobičnijoj piceriji 1 dcl vode košta 50 centi, odnosno čaša vode sa česme od 3 dcl košta 1,5 €. Dešava se da EU od svojih članica zahteva da sistemski obeshrabruju potrošnju flaširane vode uz istovremeno povećanje broja javnih slavina, pri čemu se kao problem ističe higijena, takoreći voda ne sme da se pije direktno sa slavine, ili iz dna, niti sme da se prenosi balonima, kanisterima i drugim bocama koje su od plas-

tike. Neki od alternativnih medija preneli su vest o tome da je Pokret 5 zvezda (M5S), koji se formalno inače zalaže za izlazak iz evrozone i napuštanje NATO pakta, ali je sistemski „neideološka“ organizacija ponovo „nevoljno popustio“ pred snažnim lobijem za komercijalizaciju pijaće vode. U pragmatičnom i realnom odgovoru, kako to oni sami vole da kažu, na inicijativu Right2Water, najbitnije je “kako će nove granice za zagađivače ukloniti rizike i ograničiti njihov uticaj na cenu vode”. Što se tiče “Pokreta 5 zvezdica” treba reći i to da su oni formirali vladu sa fašističkom “Ligom za sever” koja je postavila Matea Salvini, fašistu i rasistu za ministra policije, ali je usprkos svemu ovome buržujski mediji drže ovaj pokret za “krajnju levicu”, što je deo taktike kompromitovanja ideja levice i promene sistema.

U ovakvoj postavci stvari na nivou funkcionisanja sistema, parlamentarne demokratije, građani EU ne učestvuju u donošenju bilo kakvih odluka, jer politička elita koja nominalno zastupa interese građana, nastupa u sprezi s kapitalom i pitanja vlasništva nad vodnim resursima, monopol nad njima, finansiranje infrastrukture, vodosnabdevanje čitavih zajednica itd. ostaje potpuno nebitno. Fokus je premešten na vodu kao ekonomsko dobro i na sprečavanje njene prekomerne upotrebe uz dodatne zabrane zbog navodno strože higijene i rešavanja problema koji se tiče

zaštite životne sredine. Ono što je dobijeno inicijativom Right2Water su samo još strože mere zbog navodne bezbednosti građana.

Treba istaći da kada je na Međunarodnoj konferenciji o vodama i životnoj sredini održanoj još 1992. godine u Dablinu (<http://www.un-documents.net/h2o-dub.htm>) prvi put naglašeno da vodu treba tretirati prvenstveno kao ekonomsko dobro, a da takva vizura dovodi do smanjenja prekomerne upotrebe, Svetska banka je, usvojivši ovaj princip, nametala “zemljama u razvoju” kredite za sprovođenje neoliberalne politike u sektoru vodosnabdevanja, što je kasnije dovelo do korporativizacije, liberalizacije, javno-privatnih partnerstva i potpunih privatizacija. Evropska Unija kao jedan od pokretača globalnog neoliberalnog ekonomskog sistema sve vreme favorizuje privatizaciju javnog sektora, a Evropska komisija kao zakonodavno telo EU ne podleže nikakvoj demokratskoj kontroli, donosi svoje direktive na osnovu mišljenja eksternih ekspertnih komisija koje se sastoje od privatnih firmi ili eksperata većim delom prisutnih na platnim spiskovima tih istih multinacionalnih kompanija.

O pogubnosti privatizacije vode pisali smo u 12. broju Cika zore. Ponovićemo samo da je privatizacija koja se dogodila u više od 150 zemalja sveta rezultirala enormnim porastom profita privatnih kompanija, dok s druge strane milijardu i sto miliona ljudi, a taj broj se svakog dana uvećava ratnim razaranjima i humanitarnim katastrofama, nema redovni pristup pijaćoj vodi; više od 2.5 milijardi ljudi zbog nedostatka vode ne može podmirivati ni najosnovnije higijenske potrebe, a predviđanja sa različitih strana govore da do 2025. godine dve trećine svetske populacije neće imati dovoljno čiste pijaće vode. Uostalom, zakonske mere koje je Evropski parlament usvojio pod krinkom nehigijenskih uslova i zaštite životne sredine

su malo je reći besmislene, jer u slobodnim vodama postoje čitava ostrva od plastike veličine Evrope. Postoji mnogo primera kako se EU svojim besmislenim merama i metodama odnosi prema zaštiti životne sredine što je uglavnom samo aktuelan retorički paravan za prikrivanje katastrofalnih posledica ekspanzije kapitalizma.

U Srbiji je situacija takva da se gotovo 80 odsto flaširane vode iz izvora proizvodi u fabrikama koje su u rukama stranih kompanija, dok se oko 300 izvorišta - jedna trećina, ali najkvalitetnijih i najbogatijih, koristi za plasman na tržište. Iako je zakonom propisano da se nad javnim vodnim dobrom može steći „pravo korišćenja” isključivo u skladu sa zakonom, kroz desetogodišnji proces privatizacije i tranzicije na improvizovanim tenderima i javnim aukcijama režim je nemilice rasprodao fabrike vode bez utvrđenih kriterijuma i uslova koncesije.

U poslednjih nekoliko godina polovina kredita Svetske banke i MMF-a sadržavali su privatizaciju vode kao uslov vraćanja duga, a iste su institucije u velikom broju zemalja nametnule i “automatsko prilagođavanje tarifa”, odnosno vezale cenu vode uz kurs nacionalne valute. Putem pregovora kroz Svetsku trgovinsku organizaciju ustanovljen je model vraćanja dugova nerazvijenih zemalja prisiljavanjem vlada tih država da smanje ulaganja u javni sektor i prodaju multinacionalnim kompanijama kompanije i usluge u javnom vlasništvu, uključujući i vodosnabdevanje.

Voda kao opšte dobro svih ljudi mora i treba da bude u vlasništvu zajednice kako bi služila potrebama te iste zajednice. Onog momenta kada sistem infrastrukture i vodosnabdevanja pređe u privatno vlasništvo, shodno logici profita, nema više ulaganja u održavanje mreža, nego se troškovi amortizacije i održavanja podmiruju iz džepova građana tako što im se prisilno

nameću više cene i jače tarife. Ovaj model privatizacije nije uspeo čak ni tamo gde je prvobitno nastao, pa su u Velikoj Britaniji nezavisne istraživačke kuće izračunale kako je vraćanje vode u državno vlasništvo tzv. "poreskim obveznicima" godišnje uštedelo oko milijardu funti.

Što se tiče zvaničnih dokumenata Evropske Unije, voda kao prirodni resurs u nestajanju koji je neophodan za zdrav život ljudi i čitave planete ne predstavlja opšte ljudsko pravo i zajedničko dobro jedne zajednice. U međunarodnim dokumentima se ne predviđa eksplicitno normiranje prava na vodu kao posebnog ljudskog prava, pa je pravo na vodu inkorporirano u okviru prava na adekvatan životni standard i prava na zdravlje. Prvi dokument kojim je pravo na vodu priznato kao autonomno ljudsko pravo je Rezolucija Generalne skupštine Ujedinjenih nacija od 28. jula 2010. godine. I pre ove rezolucije u argentinskom gradu Mar del Plata na konferenciji Ujedinjenih nacija o vodi koja je održana 1977. godine jedan od zaključaka akcionog plana koji je tada usvojen bio je i priznavanje prava na vodu. U njemu se navodi da svi narodi bez obzira na stepen razvoja i društveno-ekonomske uslove imaju pravo na pristup vodi za piće koja po količini i kvalitetu odgovara njihovim osnovnim potrebama. Njeno usvajanje nije bilo jednoglasno, a razlike su se pojavile između moćnih, odnosno razvijenih zemalja na jednoj strani i nerazvijenih zemalja na drugoj. Argumenti protiv usvajanja Rezolucije svode se na to da je neophodan konsenzus za usvajanje jednog tako krucijalnog prava kao što je novo ljudsko pravo i da međunarodno pravo ne priznaje ljudsko pravo na vodu što je bio stav SAD-a i Kanade. Ove zemlje se suštinski pojavljuju kao važni finansijski "darodavci" pojedinih programa kojima je cilj pospešivanje snabdevanja vode za piće, ali ih ni to ne navodi da podrže Rezoluciju UN o pravo na vodu kao

samostalnom ljudskom pravu. Kompanije iz ovih zemalja pojavljuju se kao investitori za privatizaciju izvora vode u mnogim, gotovo svim zemljama u razvoju. Iako je ova Rezolucija dobila većinsku podršku pod svodovima Ujedinjenih nacija, ona je ko zna koliko puta do sada pregažena (CikZore br.12 str. 25).

Pošto se ova pitanja nikad ne pokreću u medijima, javnost je zaokupljena režimskom stalnom predizbornom kampanjom, obmanjujućim vestima i najveći deo stanovništva je potpuno isključen iz donošenja odluka koja se tiču vodnih resursa i povezanih preduzeća. Ne postoji kontrola u trošenju javnog novca kao što ne postoji način da se utiče na odluke koje se tiču prodaje vode kao što ne postoji demokratska kontrola nad odlukama koje donosi vlast. Modeli privatizacije vode nužno su propadali širom Evrope i sveta, ali je neopohodno da se građani uključe u proces donošenja odluka. Potrebno je da se građani uzdignu iz jednog apatičnog i bezideološkog vakuuma na politički nivo organizovanja i angažovanja kako bi stali u odbranu elementarnih ljudskih prava. To više nije ni pitanje izbora...

Brazilu 2018. “još jedna lekcija”

“Najbolje se uči iz sopstvenih poraza”, poznati je citat bivšeg svetskog prvaka u šahu Hoze Raula Kapablanke, ali ta rečenica može da se primeni i na život, a posebno na političku borbu. Da bismo iz naših poraza nešto mogli da naučimo moramo prvo da ih priznamo, prihvatimo i budemo strogi prema sebi kada ih analiziramo, sve ostalo je samo traženje izgovora koje nikuda ne vodi. S toga sve što ispod stoji nije želja da se ispadne pametan (lako je imati naknadnu pamet), već pokušaj da se za potrebe budućeg delovanja izvuče neka pouka.

Izbori u Brazilu 2018.

Na izborima 28. oktobra 2018. građani Brazila većinom glasova izabrali su Žaira Bolsanara za svog predsednika. Njegov protivkandidat bio je Fernando Hadad iz “Radničke partije”. Izbori su predstavljeni kao vrlo značajni za budućnost ne samo Brazila već i globalnih tokova. Na jednoj starni Bolsanaro ispred “Socijalno liberalne partije”, bivši oficir iz vremena diktature, otvorenih homofobnih i mizogenih stavova čija partija otvoreno promovise ekstremno desnu ideologiju (fašističku), bio je javno podržan od svetskih finansijskih institucija koje su za taj čin opravdanje našle u tome da je njegova ekonomska politika liberalna, što i jeste (ali ga to ne čini ništa manje fašistom jer svaki fašizam za svoju bazu ima kapitalizam, više ili manje otvoren). Na drugoj strani “Radnička partija” koja

je sa svojim koalicionim partnerima na vlasti od 2002. od kada i drži mesto predsednika u izbore je ušla pod velikim pritiskom, najviše zbog hapšenja njihovog dugogodišnjeg lidera i predsednika Brazila od 2002 do 2010. Luisa Inacia Lula da Silve poznatijeg kao “Lula” koji je od 2016. na izdržavanju zatvorske kazne od 12 godina zbog korupcije. Valja napomenuti da je njegovo suđenje i presuda izazvalo kontraverze kako u Brazilu tako i širom sveta jer su dokazi o njegovoj povezanosti sa kriminalnim delom pranja novca i “pasivne korupcije”, za koje se tereti bili neubedljivi. Presudu je pratio i svojevrsan “puč” koji se desio u brazilskom parlamentu, kada je na sednici 12. maja 2016 u senatu pokrenut proces za smenu tada aktuelne predsednice Brazila Dilme Rusev (članice “Radničke partije”) i njeno izvođenje pred sud oko afere “Petrogas” inicirane još 2015. Tada ih napuštaju i njihovi koalicioni partneri liberali (samo je “Komunistička partija Brazila” ostala uz njih). Tako “Radnička partija” posle 14 godina na vlasti ponovo prelazi u opoziciju. Luli (koji iako u zatvoru, i dalje je najpopularniji brazilski političar) nije dozvoljeno da se iz zatvora kandiduje za predsednika iako to po brazilskom ustavu ima pravo! Zbog govora mržnje Bolsanara, Fernando Hedado, kandidat “Radničke partije” dobio je podršku progresivnih snaga sa svih strana, ali to nije bilo dovoljno da se glasači u postojećim okolnostima odluče za predstavnika “Radničke partije” opterećene aferama, koja ih je svojom

politikom razočarala. Mora se reći da su Lula i “Radnička partija”, na početku svoje četrnaestogodišnje vladavine mnogo uradili na poboljšanju uslova života najsiromašnijih građana, ali sve veće zaduživanje kod MMF-a i Svetske banke i prihvatanje iluzije da je moguće stvoriti nekakav reformisani (humani) kapitalizam doveli su ih dotle da nakon prve krize moraju da primene sve mere protiv siromašnih građana koje primenjuju ostale liberalno-kapitalističke zemlje (mere štednje na prvom mestu) i skoro ponište sve uspehe u borbi protiv siromaštva koje su do tada imali.

Od Marksa do Fukujame

Dok je među levičarima u svetu odmah počela da se širi priča o “levim dobricama” iz redova “Radničke partije” koje su, koristeći se kriminalnim metodama, prevarili i pobedili zli fašisti potpomognuti svetskim centrima finansijske moći, želimo da u ime istine, ali pre svega budućih borbi onih koji se zalažu i bore za leve ideale ukratko predstavimo “Radničku partiju”.

Osnovana 1980. “Radnička partija” je uspela da okupi najprogresivnije snage brazilskog društva kao što su nezavisni sindikati, razne militantne grupe protivnika vladajuće vojne diktature, levo orjentisani intelektualci i umetnici čak i katolici povezani sa “Teologijom oslobođenja” (mešavina katoličanstva i marksizma). Partija je u početku zastupala socijal-demokratsku ideologiju koja je insistirala na ukidanju privatnog vlasništva nad sredstvima za proizvodnju. Te pozicije ostaju na snazi sve do dolaska na vlast 2002. godine. Tada Radnička partija, koja stvara vladajuću koaliciju sa partijama centra, pravi zaokret i prisvaja ideologiju levog centra, što znači odustajanje od nacionalizacija i prihvatanje tržišne ekonomije kao neupitnog ekonomskog sistema. Taj zaokret je odmah

doveo do nezadovoljstva unutar partije i već 2005. mnogi viđeni članovi je napuštaju. Iako oslabljena, partija nastavlja da dobija izbore, ali i da vodi sve čvršću politiku štednje i diktata Svetske banke i MMF-a. Teško stanje u zemlji do kog je dovela takva politika je kulminiralo 2016. serijom radničkih štrajkova. A najbolji primer ideološkog ćorsokaka u koji je upala “Radnička partija” je bio protest stanovnika oko reke Amazon koji su se bunili protiv izgradnje malih hidroelektrana, jer je to za njih značilo da moraju da napuste svoje kuće. Predsednica Dilma Rusev je u ovom slučaju otvoreno stala na stranu kapitalista, a protiv radnog čoveka. Kada se na to dodaju korupcionaške afere, što stvarne, što izmišljene, kojim buržoaske snage pokušavaju da ih diskredituju, poraz “Radničke partije” na ovim predsedničkim izborima bi mogao da se pretvori u pravu katastrofu na narednim parlamentarnim izborima. Takođe u oči pada još jedna slabost, a to je da i posle četrnaest godina na vlasti partija još uvek svoju snagu crpi iz harizme jednog čoveka, bivšeg predsednika Lula.

Ova situacija potpune ideološke konfuzije koja u praksi potvrđuje tvrdnju o “kraju istorije” u narodu oličena u frazi “svi su isti” i “sve ideologije su iste”, upravo odgovara centrima moći, jer ubija svaku mogućnost osveščivanja i borebe radnih ljudi.

Nakon svega iznetog, kriviti narodne mase Brazila i lepiti im etikete nezalica, povodljivaca i ostalih pežorativnih atributa kojima današnji “prosvećeni liberalni intelektualci” zasipaju narode svih država u kojima na vlast dolaze tzv. ‘populisti’ je krajnje licemerno i za svoj poraz i poraz ideja o socijalnoj pravdi koju je zastupala “Radnička partija” snosi sama krivicu.

Ne želimo ovde da se bavimo fašistom Bolsanarom i svetskim finansijskim institucijama, jer je istorija puna takvih saradnji i ona ne da nije iznenađujuća već je, za nekog ko se iole razume u političko

ekonomske odnose, sasvim očekivana. Jedno je sigurno da on neće promeniti ekonomski kurs kojim ide zemlja kao što to nisu uradili i njegovi "populistički" pandani širom sveta, a povodom pitanja ljudskih, medijskih i političkih prava i sloboda ne očekuje se njihovo formalno smanjivanje, ali će se nastaviti njihovo realno ograničavanje uslovljeno sve većim ekonomskim pritiscima.

ŠTEDNJA SPALJUJE ISTORIJU

Dana 02. septembra 2018. u Rio de Ženeiru do temelja je izgoreo najstariji i najveći brazilski muzej. Muzej je bio star dve stotine godina i pothranjen je sa preko 20.000 artefakta. Između ostalog sadržao je 12.000 godina stare ostatke najstarijeg fosila ljudskog bića pronađenog na teritoriji Južne Amerike zvanog "Lucija", kao i najveću kolekciju starosedelačkih tekstova i umetnosti. Ne zna se koliko je predmeta uspelo da preživi požar, ali je broj jako mali. Tragedija je otvorila veliko političko pitanje. Naime, zbog mera štednje koju je vlast nametnula muzeju, smanjivši im budžet, uprava muzeja je morala nekoliko meseci pre nesreće da zatvori muzej, jer nije imala dovoljno novca da plaća zaposlene, niti je imalo sredstava da se obnovi potrebna bezbednosna aparatura. Tako je po izbijanju požara gašenje istog trajalo suviše dugo, jer su dva najbliža kanistera sa vodom bila prazna, te je voda morala da se dovlači iz obližnjeg jezera kako bi se gasila vatra.

Osim neprocenjive materijalne štete, muzej je imao veliki značaj za siromašnu populaciju Rio de Ženeira, jer je jednom nedeljno bio otvoren za besplatne posete, što su škole iz siromašnih predgrađa koristile kako bi svoje đake upoznale sa istorijom Latinske Amerike.

Građani su sa nevericom prihvatili ovu vest ističući da u Brazilu sudije vrhovnog suda zarade za dva meseca više nego što je vrednost celokupnog godišnjeg budžeta izgorelog muzeja, a sama država svakih 12 sekundi troši toliki novac na plaćanje spoljnog duga.

Požar je odmah okupio protestante koji su istakli vladine mere štednje za glavnog krivca nestanka muzeja, i osudili vladine mere štednje koje jedini efekat imaju u stvaranju sve većeg jaza između siromašnih (broj nezaposlenih se u Brazilu poslednje godine popeo na dvanaest miliona) i bogatih (koji svakim danom akumuliraju sve više bogatstva). Na protestante je policija bacala suzavce.

Žan Ilg, novinar Esquerda Diario, o protestima i trenutnoj situaciji u Brazilu napisao je sledeće:

"Vladajuća hunta želi da vrati Brazil u poziciju potpuno zavisne polu-kolonije. Zato žele da predamo naša izvorišta nafte stranim kapitalistima, da nam iseku budžete za nauku i obrazovanje, i unište istoriju koju smo stvarali. Oni žele povratak ropstva za radne ljude, sa bezgraničnim prepuštanjem kontrole javnih dobara privatnim kompanijama (outsourcing), i deregulacije zakona o radu. U tom političkom kontekstu mi smo svedoci uništenja naše kulture i istorije.

Šteta načinjena muzeju je nepopravljiva. Jedino što možemo je da ukažemo na krivce: vladajuću huntu i njene ministre. Sada je na nama da se borimo protiv mera štednje, a za obrazovanje i našu istoriju."

Pesma Fidelu

Rekao si da će se sunce uzdići.

Hajdemo

Kroz one neoznačene puteve

Da oslobodimo zelenog krokodila kog
voliš.

I hajde da izbrišemo

Uvrede svojim

Obrvama očišćenim tamnim,
pobunjeničkim zvezdama.

Imaćemo pobedu ili ćemo pucati do smrti.

Na prvi pucanj cela džungla

Biće probuđena svežim oduševljenjem i

Tamo i onda dostojanstveno društvo

Stajće pokraj tebe.

Kada tvoj glas razdeli četiri vetra

Agrarnu reformu, pravdu, hleb, slobodu,

Mi ćemo biti tamo sa istim akcentom

Pokraj tebe.

I kada se čista operacija protiv tiranina

Svrši na kraju dana

Tamo i tada postavljeni za konačnu bitku

Mi ćemo biti pokraj tebe.

I kada luda zver liže svoje ranjene strane

Gde je strelica Kube udara

Mi ćemo biti pokraj tebe

Ponosnih srca.

Nikada ne pomisli da naš integritet može
biti potkopan

Od onih udešenih buva koje skakuću sa
poklonima

Mi želimo njihove puške, njihove metke i
kamenje

Ništa više.

I ako metal nam stane na put

Mi tražimo čaršav kubanskih suza

Da prekrijemo gerilske nam kosti

Na putu američke istorije.

Ništa više.

Ernesto Če Gevara

OMLADINSKA HIMNA

Omladinci, omladinke,
Velik nas je broj;
Protiv rata i fašizma
Pošli smo u boj.
Niz planine reke slaze,
Nove pute, nove staze,
Omladinske noge gaze
Eto nas,
Hej zasucimo rukave znojne,
Izgradićemo novoga čoveka.

Protiv svega što ne valja
Dižemo svoj glas,
Mi u radu i slobodi
Vidimo svoj spas.
Niz planine reke slaze,
Nove pute, nove staze,
Omladinske noge gaze
Eto nas.
Hej zasucimo rukave znojne,
Izgradićemo novoga čoveka.

Crvena inicijativa Kragujevac

CiK je grupa koja ima za cilj da kroz političku i kulturnu borbu da svoj doprinos svrgavanju kapitalističkog društvenog sistema i uspostavljanju pravednijeg društva. CiK je internacionalistička, ateistička, klasna organizacija koja se u svom svakodnevnom radu bori protiv širenja verske, rase i međunacionalne mržnje, patrijarhata, sprege države i crkve, i bilo kakvog oblika verske i nacionalne indoktrinacije. Prihvatamo i branimo pravo svakog pojedinca na političko, seksualno i versko opredeljenje. Borimo se za sve kojima su prava ugrožena. CiK se poziva na istorijsko mesto Kragujevca kao koevke radničkog pokreta u Srbiji i na Balkanu 19. i 20. veka. CiK se bori protiv istorijskog revizionizma i pokušaja izmene kolektivnog sećanja na događaje iz Drugog svetskog rata i karakter antifašističke narodnooslobodilačke borbe. CiK se bori protiv granica, imperijalističkih ratova i siromaštva u svetu. Za društvo slobodnih i ravnopravnih ljudi. Za društvo bez eksploatacije. Za svima dostupno i besplatno školstvo i zdravstvo. Za slobodnu ljubav. „Komunisti sa prezirom odbijaju prikrivanje svojih pogleda i namera. Oni izjavljuju otvoreno da se njihovi ciljevi mogu postići samo nasilnim rušenjem čitavog dosadašnjeg društvenog poretka. Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom, u njoj proleteru nemaju šta da izgube osim svojih okova, a dobiće čitav svet!“

